

Komandi partur

Næsti partur hjá Jovinu kemur um tvær vikur. Komandi partur er 80 ára minni um franska havranssóknarskipið Pourquoi Pas, sum gekk burtur undir Íslandi 16. september og 39 menn druknaðu. Henda hending hevði eisini røtur til Føroya.

Brúðarmynd av foreldrunum

Olevina, omman í Hvannasundi við ommudøtrunum, Jovina, Hanna, Jona og Henny

Hetta minnisblað gjørdi Sunneva um Einar. Her er mynd av teimum báðum við tekstinum: »Til Minnis Um Vinin eg misti«

Einar, sum doyði so ungur

kallaður Kisan, ein av kendu tónleikarunum í Havn hesa tíðina

Petra var í fyrsta umfari gift við Jens Paula Midjord í Hvalba, sum doyði í skaðagrindini í Sandvík í 1915, einans 27 ára gamal. Tey áttu dótturina Borghild.

Seinni varð Petra gift við norðmanninum Arndt Andersen, sum arbeiddi í kolinum í Hvalba. Tey fluttu til Noregs, men Arndt doyði, tá flutti Petra aftur til Føroyar og búsettist í Havn.

Eg bleiv nokk vist forkelað. Mamma hevði meg at sova á bringuni, men eftir hálvtt annað ár, fekk eg eina systir. Tá bar hetta ikki longur til, so eg máti sendast til Havnar at vera vand av við hetta.

Eg kom so at vera eina tíð hjá Petru. Hon átti tvær døtur. Borghild var 15-16 ár eldri enn eg. Hon giftist seinni til Svøríki við Oskar Anderson, tey finga trý børn saman.

Clara var 11 ár eldri enn eg. Tær blivu so góðar við meg, so eg treivst væl í Havn. Eg minnst, tá eg fekk mín fyrsta náttkjóla, hann var stríputur, og eg var so stolt.

Í 1951 giftist Clara við Sofus í Horni, sum tá var einkjumaður. Umframt tey børn, sum hann átti, finga tey tvær gentur saman.

Trøll ella ikki

Tá eg var 5 ára gomul kom eg út fyri eini minniligari hending. Eg og Hanna systir mín stóðu frammanfyri vaskinum og vaskaðu

Petra Andersen og Jovina

okkurt. Mamma var uppi á loftinum. Nú bankar uppá, og inn kemur eitt skepils. Eg hevði hoyrt søgur um trøll, men í hesum fòrinum var tað ein genta, sum gekk grýlu. Hon hevði latið seg í eitt fyríklæði hjá mammu síni og hevði ein pappírsposa á høvðinum, sum hon hevði klipt eygu, nøs og munn í. Men fyri meg virkaði tað ónáttúrligt, so eg fekk sjokk og fór skríggjandi upp á loft og hongdi meg um hálsin á mammu. Eg græt alla náttina. Mamma mátti senda boð eftir Daviu, sum var kona Emil, ein av fyrstu niðursetumonnunum. Hon var ein hálvur doktari í bygdini. Tað var altíð sent boð eftir henni, tá ið tað feilti okkurt. Men har var einki at gera, hon mátti taka meg niðan til teirra at vera. Eg svav millum hana og mannin, Emil, eina tíð og vildi ikki oman til okkara.

So fóru tveir mans við meg til læknan í Heiðunum. Teir skiftust um at bera meg í leyp. Tá vóru eingir bilar. Tað var okkurt um trý korter at ganga. Eg minnst at tað var kavi, tá ið vit komu fram. Læknin bankaði inn á knøini við einum lítlum gummihamara og segði, at eg hevði fingið sjokk, sum tað fór at taka tíð at lekja. Eg bleiv so send til Havnar til Petru at vera. Tær bóðu fyri mær og vóru ógvuliga góðar við meg. Clara bant og seymaði klæði til mín. Hon broderaði mær eisini ein hvítan kjóla.

Hetta bleiv mitt annað heim. Har var eisini so hugnaligt til jóla, tær gjørdur nóg burtur úr. Eg minnst, at tær pakkaðu pakkar og goymdu teir í einum stórum skríni, sum varð læst. Eg var so forvitin hvørja ferð Petra koyrði ein pakka í skrínið.

Tær høvdu eisini jólatræ. So bleiv pyntað, tað var so spennandi jólaaftan.

Clara hevði verið arbeðskona í einum húsi, har maðurin æt Rubek. Ein drongur vaks upp har, sum æt Sverri.

Clara var so góð við hann, so hon sendi meg jólaaftan við einum pakka til hansara. Eg skuldi ganga spakuliga um hurðina, so eingin hoyrði, og leggja pakkan í gongina. Tað gekk væl, eg slapp avstað aftur uttan at nakar hoyrði meg. Nú uppdaga tey pakkan

og síggja hvørjum hann var frá. Nú skal Rubek gera tað sama og leggja eitt tjógv inn í gongina til Petru. Men tað gekk ikki so væl. Tey hoyrdu hurðina fara upp, og tey lótu hurðina í kòkinum upp. Har stóð Rubek við tjógvinum. Tað bleiv ein soverðin látur. Tað var bara stuttligt.

Minnir frá gomlu Havnini

Annars ginga vit altíð túrar runt um tey gomlu húsini úti í Tinganesi. Tá búðu tey á Bakkahellu, beint yvir av Mettustovu. Petra fortaldi fyri mær um tað gamla eisini. Á ólavsøku fóru vit altíð túr, tá ið ljósini vóru tendrað. Tá slapp eg at keypa ís.

Sum frá leið dámdi mær betur í Havn enn í Æðuvík. Eg bleiv nokk so forkelað í Havn, men nú var eg komin nøkulunda fyri meg eftir sjokkið uttan tað, at eg var blivin myrkarødd. Tað forfylgdi mær, líka til eg var eini 30 ár. Tá segði eg við meg sjálva, at hetta ber ikki til. Eg tordi ikki uppá loft í myrkri og heldur ikki niður í kjallaran. Men eg fór at biðja fyri hesum og eg slapp eisini

burtur úr tí.

Í Havn gekk eg í sunnudagsskúla heima hjá Betti og Palla Egholm. Betti var dóttir Elias Johansen í Rættará.

Clara var sunnudagsskúlalærarinna, tað var hon í meira enn 50 ár. Eisini gekk eg í Frelsunarherium. Eg minnst so væl Hilmar Andréson, ein av leiðarunum. Hann lærði okkum nógv sálmaðers.

Mær dámdi væl sang og plagdi at sita uppi á borðinum frammanfyri vindeygnað og syngja og hyggja upp í luftina. Ein sangur mær dámdi serliga væl byrjaði soleiðis: »Hevði eg veingir, so fleyg eg avstað...«

Clara, Jovina og Borghild